

ŽABE TRAŽE KRALJA

Bilo to u davno doba,
Dok su žabe divlje bile,
Niti su što liepa znale
Niti se uputit dale.
Nebrijane,
Neoprane,
Kreketale, lokvu pile.

Ipak jednoć među njima
Napredak se desi mali:
Plemenski se osjećaji
Među žabam budit stali:
— Ja sam žaba! Samo žaba! —
Jedna drugu uvjerava.
— To sam i ja! — druga viče,
Sve ih ponos provejava.

Nakon takvih žabljih razgovora
Sviće uvijek bilo kakva zora.
Jedna tusta žaba to je dobro znala,
Pa je jednog jutra strašno kričat stala:
— Sve je spremno, dragi Bože,
Država započet može!
Samo jedno još nam treba,
Da nam pane kralj sa neba!
— Samo kralja! — viču svi, —
Drugo ćemo stvorit mi!

Poslušao dobri Bog
Molbu žabljeg puka svog.
Prije no se itko nada,
Pade s neba — klada.

Buče žabe, rogobore:
— Silna radost!
Šilnoga li u nas kralja! —
Šuma ječi, polja ore
Od bezbrojnih žabljih ralja.

Polagano, nasred bare,
Klada pliva,
Oko nje se narod žablji
Natiskiva.

Složno viču, složno buče,
Ali za se žuri svaka,
Da bi kralju došla bliže,
Pliva u sva četir' kraka.

Trajalo to vrijeme neko.

Al najednoć — neki žabac drzki,
Odgojen u ponajboljoj trski,
Digao se pa je reko:
— Nije ovo vladar, već je ovo panj!
Možete bez straha uzjašiti na nj!

Te on skokac s dva, tri druga
Veličanstvu baš na leđa.
Uplašeno ciknu narod,
Gdje se vladar tako vrieda.
Ali klada — dobra duša,
Misli valjda: — Ništa zato!
Pliva dalje pa ih nosi
Mirno, tiho, umiljato.

Nemir. Buna:
— Kakva mi je ovo kruna? —
Stade mrmljat puk od žaba.

8 Bajke 1 basne

— Dao si nam, dobri Bože,
Kralja slaba!
Nit što hoće, nit što može,
Nit upravlja, niti vlada,
Nije kralj, već — klada.

Posluša i opet Bog
Prigovore puka svog,
Pa im posla sada s neba
Kralja, kako treba.

Bućnu voda,
Spustila se nakraj bare — roda.
Zirnuvši roda desno i lievo
Progleda odmah zemlju i puk,
Zabaci glavu, udari kljunom.
Protrnu žabe na ovaj zvuk.
Te pod žezlom ove umne ptice
Poče novo doba žablje povjestnice.

Mori roda, gnječi i gnjavi,
Ubija, pljačka, guši i davi.
I domove ruši i gnjezda razara,
I oblasti neke hinbene stvara:
Te oblast i vladar rukom o ruku
Sišu i mozak žabljemu puku.

A žabe? — Ta ništa! Čuče u kalu
I dive se rodi, kad šeće po žalu!
I mal da ne žude:— Oj hoće li kruna
Da počasti mene sa vršikom kljuna ... —
A žabcu se nekom, kog roda baš gnječi,
Tek usta još vide, i njima još dreči:
— Tako valja!
Bog da živi našeg kralja! —

A ja vam u tome ne nahodim čuda,
Jer takva je fajta strahovito luda,
I samo se onom zlotvoru divi,
Koji od krvi njezine živi.